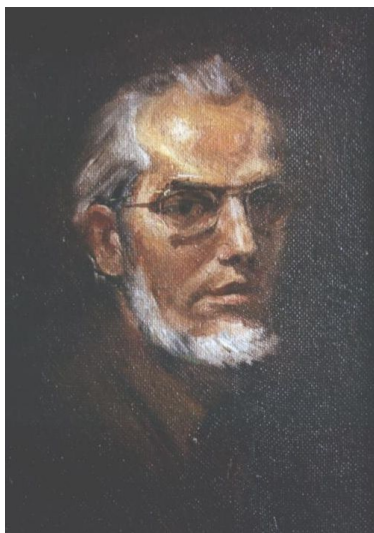

PJESME KISTOM

Prenosimo iz "Glasa koncila" osvrt na izložbu slika koju je sredinom prošle priredio u Karlovcu član i suradnik Hrvatskog saveza gluhih i nagluhih Ivo Fanuko. Stariji naši članovi dobro ga poznaju jer je desetljećima bio čelnik zagrebačke

Gradske organizacije gluhih i Kulturno-umjetničkog društva gluhih "Josip Medved" te jedan od vodećih ljudi republičke organizacije. U njegovo su vrijeme on i drugi tada mladi aktivisti doveli do najvećeg procvata umjetničku i društvenu djelatnost gluhih. Osobito scensku, u kojoj je kao je Trupa pantomimičara bila cijenjeni dio opće nacionalne kazališne kulture.

Na izložbi u Karlovcu predsjednik Hrvatskog Saveza Andrija Halec istakao je zasluge Ive

Fanuka te mu predložio da u Zagrebu, uz punu suradnju Saveza, izložbu ponovi.

Saznajemo da je ovog ljeta od 24. srpnja do 12. kolovoza 2005., Ivo Fanuko imao izložbu i u Omišlju, pa je to bio značajan kulturni događaj za njegov zavičajni otok. Preko 1600 osoba posjetilo je ovu izložbu!

Radujemo se što Ivo i dalje marljivo slika te je u umjetničkim krugovima stekao glas vrsnog i uglednog slikara. Možemo mu samo čestitati i poželjeti dalje uspjehe.

Nadamo se da će njegov primjer, kao i primjer drugih hrvatskih gluhih slikara, od Slave Raškaj dalje, dati nov poticaj mladima da se posvete ovoj plemenitoj umjetnosti, gdje gluhoća nije smetnja. A Savez bi trebao, kao i nekada, svima s voljom i talentom u svemu pomoći. Posebno bismo istaknuli kako bi trebalo stvoriti uvjete da naši gluhi slikari i drugi umjetnici ponovno sudjeluju na brojnim međunarodnim izložbama i kulturnim festivalima gluhih koji se održavaju u svijetu. Otkako imamo svoju neovisnu državu Hrvatsku, tamo se, koliko znamo, nikad još nismo predstavili.

(AŽ)

U "Zorinom domu" Gradskoga kazališta u Karlovcu, od 18. svibnja do 3. lipnja, ljubitelji umjetnosti mogli su uživati u izložbi osebujnoga akademskog slikara Ivana Fanuka (r. 1933.), koji je sa svojih četrdeset i šest izloženih ulja obuhvatio jednako dugo vremensko razdoblje umjetničkoga stvaralaštva. Dakako, ne znači to da je svako godišće bilo zastupljeno jednim radom, no cjelovita izložba pravi je presjek dugih desetljeća uvelike samozatajnog djelovanja pravoga majstora kolorizma. Na Fanukovim slikama, naime, boja nije tek "pratnja" ili "popuna" naranisanog – boja je istinski i dominirajući likovni element, neovisno otkrije li oko promatrača "koga ili što" ona pokriva ili prikriva. Boja – u rasponu od hladnih i sjetnih tonova u počecima, do pršteće razigranih i užarenih u kasnijim razdobljima – na njegovim radovima "govori" sama za sebe i stoga nije čudno što umjetnik motivski radi gotovo sasvim istovjetne slike. Jer, drugačija su suzvučja boja, koja im onda daju i drugačiji, uvijek novi smisao.

Kad je riječ o motivima, Fanuku su najdraži pejzaži, mahom krajolici vezani uz najintimnije mu lokalitete: otok Krk na kojem je rođen i odrastao; Vrbovec u kojem ima atelijer i Zagreb u kojem živi. Drage su mu i mrtve prirode – kruh, čaše, zdjele... sve što se na stolu nađe – također sve

"utopljeno u boji", kojom kao da je zamijenio i debelo nadomjestio gubitak sluha, koji ga je zadesio u 13. godini života. I "Kruh i vino", "Crni čup, bijela vaza"; ili "Otočka crkvice", "Moj Krk s večeri" ili "Kuće kraj mora" jednakom snagom i igrom boje "pjevuju" najljepše stihove, otkrivajući Ivu Fanuku kao čovjeka pjesnička sluha i duha. I doista, Fanuko je i autor više pjesama, a u krugovima osoba oštećena sluha poznat je i kao nekadašnji pantomimičar.

(Vojmil Žic)

◀ Stara kuća - ulje/platno